

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GARDINER, MEG

Respect Lanțul de crime / Meg Gardiner ; trad. din lb. eng. de Ioana Vighi.

- București : Univers Publishing House, 2015

ISBN 978-606-8631-28-8

I. Vighi, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MEG GARDINER

KILL CHAIN

© 2014 by Meg Gardiner

© Editura UNIVERS, 2015, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-8631-28-8

MEG GARDINER

Lanțul de crime

Traducere de

IOANA VIGHI

Redactor Irinel Antoniu

Corector Lorina Chițan

Tehnoredactor Constantin Niță

Coperta credit foto: Ingimage

Nu te ruga să înțelegi. S-ar putea să ți se întâmple.

Am cules cioburile, am ținut de oamenii pe care îi iubeam și am reușit să pun cap la cap povestea. Nu e povestea copilăriei mele, e o mărturisire ca o operație de urgență pe o rană fatală. Ai salvat viața, dar cicatricea rămâne. Amorțește și e adâncă. Familia care s-a zbatut să te protejeze e expusă brutal, ca sub razele X.

Să nu crezi. Te iubesc, copile. Minciunile și tot restul.

Eu nu eram atunci, în noaptea aia, când el i-a văzut venind. Dar acum știu.

Duminică

Ploaia cădea în rafale. Crengile îi zgâriau umerii și el iuțea pașii. Și-a dus brațul pavază în dreptul feței și respira greu. Era întuneric, iar el își pierdea tot mai tare suflul. Drumul ajungea undeva sus, în fața lui.

Urmăritorii erau în spate.

Phil Delaney fugea, se chinuia să vadă, avea ochii umflați de la bătaia primită. Genunchiul drept nu-l mai putea ține mult. Și-a pus rotula la loc după ce i-au dislocat-o. Cât ei au ieșit la țigară, el și-a vârat piciorul între două scânduri, l-a imobilizat și l-a smucit, așa cum tragi de o sfoară încălțită să-i dezlegi nodurile. A funcționat acum mulți ani, când antrenorul i-a făcut același lucru pe terenul de fotbal din Shawnee. Și în seara asta a mers, iar când oasele i s-au așezat la loc, și-a înghițit un urlat și s-a strecurat afară printre stinghiile hambarului. Alerga, dar începea să-și simtă piciorul de parcă erau niște paie ținute laolaltă de un elastic. Adrenalina era pe ducă. Dincolo de ea, durerea devenea tot mai violentă, ca un urlat.

În spate, prin tufiș, a auzit câinele.

După stânci și copaci, drumul urca și ajungea la Autostrada 1. Câinele nu era antrenat să detecteze mirosul și probabil că i-a pierdut urma în ploaie. Probabil că l-a și auzit, dar singura modalitate de a nu face zgomot ar fi să încetinească și al naibii să fie el dacă ar sacrifica viteza pentru o șansă minimă de a rămâne ascuns. Câinele era fără îndoială antrenat să atace. Mușcătura sângerândă de pe brațul lui era dovada cea mai clară.

Vrei să-i comandăm să se oprească? Atunci spune-ne ce vrem să știm, muistule.

Phil s-a uitat în spate. Fugeau și agitau luminile lanternelor.

Dintre toate cele pentru care se pregătise și se călise de-a lungul anilor, asta era ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta. Doisprezece ani de când nu părăsise țara. Zece de când plecase din Marină. În tot acest timp, nu existase nici cea mai mică repercusiune. Și apoi, dintr-odată, într-o după-amiază de primăvară, în timp ce conducea pe o autostradă izolată din California, l-au asaltat.

De ce acum?

Nu le-ar fi fost greu să-l găsească – în ultimul an, oricine se uita la televizor putea să-i vadă fața la CNN, StarNews Asia sau BBC World. Și totuși, cei care-l urmăreau acum nu erau străini. Vorbeau engleza de baltă a derbedeilor care locuiesc în rulote.

Nu, smardoii ăștia erau yankei. Și pe ăla de purta cioc și părul negru prins ca într-o coadă de șobolan, cu bocanci de motociclist, Phil îl văzuse de prea multe ori în cârciumile din porturi: lichior Southern Comfort și bătați garantate. Se băga în seamă, se lua de careva numai dacă ăla era mai mic, mai slab decât el sau era ținut de alți trei smardoii. Dar de ce acum? Cum puseseră totul cap la cap după doisprezece ani? Operațiunea fusese murdară, un dezastru, dar extragerea se petrecuse fără nici o dificultate. Și cealaltă persoană implicată nu l-ar fi trădat niciodată. Nu Jax.

Dar oamenii ăștia făcuseră legătura. Mai mult, reușiseră să-i dea de urmă și să-l localizeze cu exactitate pe drum. Îl încercuiseră, îl târăseră afară din mașină și, în timp ce-i cărau pumni și picioare, el își dăduse seama de adevăr. Cineva îl vânduse.

Luminile farurilor îi alunecau pe deasupra capului. Chiar și aici, la mama naibii, trecea câte o mașină la cinci sau zece minute.

Cam atât de departe ar putea să se țină de nenorociții ăștia. Se cățara pe pantă cu mâinile.

Cine știa că e în Santa Barbara? Familia, fiul lui, fiica și fosta soție. Avocații lui, Jesse și Lavonne. Și Jax.

Numai că Jax nu era acolo. Niciodată nu fusese acolo. Mesajul pe care ea i-l trimisese rugându-l s-o întâlnească fusese o capcană.

Și-a prins piciorul într-o piatră și durerea a năvălit la loc. Se târa pe potecă gâfâind. La dracu'. Era încă în putere la cincizeci și nouă de ani, dar nu mai era în forma din tinerețe. Dacă mai făcea un singur pas greșit, genunchiul avea să-i sară din loc și atunci doar dacă i-ar crește aripi s-ar mai putea salva.

Câinele s-a apropiat și a lătrat. Îl urmăriseră și l-au găsit, dar nu el era ținta lor cea mai importantă. Trebuia să trimită un avertisment.

Norii s-au subțiat și luna poleia tot peisajul. Desișul s-a mai rărit și – Doamne, ajută – se vedea drumul în față. Răsuflând cu greu, s-a retras în spatele unui copac. Nu putea să se năpustească până nu apărea vreo mașină.

Știa bine ce voiau de la el. Voiau să pună mâna pe ceea ce ascunsese Jax. Căutau putere, căutau nimicire. Riverbend. Credeau că el avea să li-l dea. Și, dacă nu o făcea, știa foarte bine cui îi venea rândul. Copiilor și nepotului lui.

Nu trebuia să amestece familia. Orice ar fi, nici unul dintre ei nu putea fi atins de treaba asta. Își petrecuse întreaga viață încercând să-i protejeze. Nu putea da greș acum.

Mai la vale, în apropiere, s-a auzit o voce. „Pe aici!”

Era femeia aia ca o fantomă, cu dinții stricați. Avea o privire de drogată în sevraj care voia să-l căsăpească pentru a pune mâna pe doza de metamfetamină. Poate de asta i-a și dat un picior în față.

Și-a scos telefonul, cu mâna căuș pe ecranul luminat ca să nu se dea de gol. Nu o să poată da de Jax și nici de soțul ei. Mai avea câteva secunde cel mult. Cu mâinile tremurânde de epuizare, a căutat prin agenda telefonului până a dat de un nume, un om în care spera să poată avea încredere. Cineva care putea să ia atitudine în seara asta.

La naiba, nu avea numărul de telefon mobil, doar de acasă. A tastat.

Un fâșăit venea din tufișul din spate. Telefonul a început să sune. Răspunde, omule. Răspunde.

Căinele s-a strecurat prin desiș și i s-a ivit în față. S-a oprit cu ochii țintă la el, agresiv, gâfâind, urât ca dracu'. Nu putea să-și clintească nici un mușchi. Nu avea voie să-și arate frică.

A intrat mesageria. La naiba. Căinele și-a lăsat capul în jos și mârâia. Imediat avea s-o ia la goană, dar nu înainte să lase un mesaj. Zece secunde, atât îi trebuia.

– Sunt Phil, a început el. Sunt în mare belea, trebuie să faci ceva pentru mine.

Căinele a făcut un pas în față mârâind, cu dinții lucindu-i în lumina lunii. Alte zgomote veneau din tufiș. Lanternele se mișcau în zigzag și i-au intrat în ochi.

A luat telefonul de la ureche și a început să turuie în microfon.

– În seara asta. Măine o să fie prea târziu. Și...

Căinele se apropia. Rămâi locului, stană de piatră.

– Ține-o pe fiică-mea departe de asta. Evan nu trebuie să știe. Protejeaz-o. Mă auzi, Jesse? Altfel, familia mea o să devină parte din lanțul de crime.

Doi dintre nemernicii ăia dădeau să iasă din desiș. Phil a rupt-o la fugă spre autostradă.

Genunchiul îl ținea și a țâșnit la lumină exact când o mașină cu farurile aprinse lua curba. Inima îi bubuia. Și-a ridicat brațele în aer și îi făcea semn șoferului să oprească. Mașina cu farurile licărind a pus o frână bruscă.

Phil a fugit spre ea. Ușa s-a deschis, înăuntru o lumină stridentă, un bărbat și o femeie. Vedea blănurile, diamantele, nerăbdarea. S-a oprit. Femeia l-a recunoscut și a rânjit cu toți dinții. Șoferul a coborât. Tânăr, neliniștit, cu un zâmbet sfidător. Într-o mână ținea un pistol.

– Salutare, moșule, i-a spus.

Phil se stăpânea cu ultimele picături de vlagă, și era pregătit.

Luni

Crengile se agățau de mine. Se lăsau grele sub picăturile de ploaie și eu le scuturam în goana mea. Păduricea era deasă, noroiul, alunecos. La 30 de metri sub mine, oceanul mugea și se izbea de stânci.

– Evan, oprește-te.

Am auzit îngrijorarea din vocea lui Lily Rodriguez, dar am mers mai departe, înfigându-mi tocurile în pantă ca să-mi atenez coborârea. Razele dimineții se prefirau printre nori și poleiau puietii și părțile scobite din deal care anunțau povârnișul.

– Locul nu e sigur. Stai, a strigat Lily.

Deasupra Autostrăzii 1, focul lăsa fum și scuipa flăcări de un roz aprins. Colegii lui Lily de la Departamentul Șerifului dirijau o macara care ridica un camion avariat cu un cablu de 60 de metri lungime, iar Echipa de Căutare și Salvare din Santa Barbara își plănuia următoarea mișcare. Când am ajuns jos, au țipat și la mine.

Piciorul mi s-a prins într-o rădăcină, m-am împiedicat și am căzut pe mâini și în genunchi. Pietrele mi-au zgâriat palmele și mi-au sfâșiat blugii. Am alunecat, am băjbăit după ceva de care să mă agăț și am aterizat cu fața direct într-un arbust de strugurii-ursului. M-am oprit. În spatele meu, Lily a țipat: „Oh, Doamne”. M-am ridicat cu inima bubuind și am văzut mașina.

Partea din spate era intactă, la fel și stopurile, iar vopseaua albastru metalic strălucea. Era răsturnată la 75 de grade, cu roțile și șasiul în sus. Botul mașinii îmbrățișa un bolovan de care se izbise într-o viteză nebună.

Lily a ieșit din desiș cu respirația tăiată și s-a oprit brusc. La vederea dezastrului, atitudinea ei de fată rea a dispărut.

Respectiv Tată, oameni și cărți

Nici un răspuns. Nu era înăuntru, știam asta, mi-a zis-o Lily când a apărut în fața casei mele. Portiera șoferului era cufundată până la jumătate în noroi. Lăsase în urmă, pe deal, pe unde fusese târâtă, o dâră lungă. M-am sprijinit de mașină și m-am aplecat înăuntru. Geamul era țăndări, airbagul ieșise, bloc motorul străpunsese scaunul din față. Un pahar din plastic, cu cafea de la 7 Eleven, era vărsat pe bord.

M-am întors și m-am uitat în sus la deal.

– Phil Delaney. *Tată.*

Lily a pornit spre mine. Purta blugi și jachetă cu insigna Departamentului Șerifului, o armă îi atârna la șold, iar părul tuns pixie îi flutura în vânt. Dincolo de profesionalismul stoic, avea și o parte grijulie în ea.

– Evan, e periculos. Hai înapoi.

Mă țineam de cadrul portierei și mă uitam lung la păduricea deasă de pe deal. Șarpele fricii se încolăcea în jurul inimii mele și strângea tot mai tare și simțeam cum mă sugrumă.

– Trebuie să fie pe-aici, Lily. Undeva pe-aici.

– Echipa de Căutare și Salvare a chemat un elicopter să verifice tot dealul. Atâta timp cât nu începe ploaia...

– Poate e inconștient sau prea slăbit să ne facă semn. Lacrimile îmi înecau glasul. Nu putem să-l abandonăm pur și simplu.

Dar am simțit cum se clatină pământul sub picioarele mele și am auzit oceanul pulsând dedesubt, lacomul Pacific care năpădește toate prăpăstiile și îi înfulecă pe cei prea mulți care îi cad pradă.

– Haide, a spus Lily.

Când eu și Lily ne-am cățarat înapoi pe creastă, vântul ne șfichiuia. Era o dimineată răcoroasă de aprilie. Munții, mustind de apă de la ploile grele din iarnă, erau de un verde fosforescent. Norii argintii și zdrențuiți se lăsau peste vărfuri. O mașină a pompierilor și mașinile șerifului au împânzit șoseaua cu girofarurile lor care se învârteau. În mijlocul autostrăzii, un polițist de la Poliția Rutieră din California dirija circulația, ocolind locul accidentului.

În spatele mașinilor de poliție era parcată o dubă neagră. Lângă dubă, stătea și vorbea cu un polițist Jesse Blackburn. Mi-a întâlnit privirea și am simțit cum mă înmoi toată. Am fugit spre el și mi-am aruncat brațele în jurul lui.

– Ev, îmi pare atât de rău, a spus el.

Mi-am apăsat fața pe pieptul lui. Când am simțit că abia își putea ține echilibrul, l-am strâns și mai tare. S-a sprijinit de cârje și cu un braț m-a luat de după umeri.

– Cum ai aflat? l-am întrebat eu.

– Brian a dat de mine la centrul de reabilitare.

Binecuvântat fie nenorocitul de frate-miu. Cât de repede a condus Jesse până aici, nici nu vreau să mă gândesc.

– Trebuia să suni la birou. Am fost acolo toată noaptea.

– N-am vrut să întrerup.

– Delaney.

M-a tras cu putere lângă el.

– Să întrerupi.

Am scuturat din cap. Oricât de mult mă bucuram că era aici, nu-mi plăcea că nu era acolo unde trebuia să fie și unde era mare nevoie de el.

Ajutorul de șerif și-a dres glasul.

– Doamnă?

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut atingându-și borul pălăriei.

– Ben Gilbert. Dealul ăsta e al naibii de nesigur. Trebuie să rămâneți aici, pe șosea.

– Atunci chemați întăriri și găsiți-mi tatăl. Altfel, o s-o fac eu.

Jesse m-a strâns și mai tare de braț, sperând să-mi înăbușe vreo criză de nervi, și a dat din cap către Gilbert.

– Când ajunge elicopterul Echipi de Căutare și Salvare?

– Cincisprezece, douăzeci de minute.

Gilbert s-a uitat la el mai de aproape.

– Ați lucrat la Paza de Coastă?

– Serviciul de Salvare Acvatică. Lucram pentru district.

Gilbert încerca să nu se holbeze prea tare la cârje. Lily, în schimb, fără să spună ceva, avea o privire nedumerită pe care nu încerca s-o ascundă. Nu cred că-l văzuse vreodată pe Jesse stând în picioare.

Gilbert și-a îndesat mâinile în buzunarele paltonului. Avea o voce clară.

Respect + Încercăm să punem la punct cronologia desfășurării evenimentelor. Tatăl dumneavoastră a părăsit Santa Barbara ieri după-masă, corect?

– În jurul orei unu, am zis.

Ceea ce ar însemna că aici – la peste 60 de kilometri de casa mea, în zona asta sălbatică și izolată de lume – ar fi trebuit să ajungă în jurul orei două. Am simțit că-mi toarnă cineva acid pe piele. Mașina, distrusă, zăcuse în desiș o zi întreagă fără ca cineva să știe. Fără ca eu să știu.

M-am uitat lung în zare, pe drum.

– Știți unde a ieșit de pe autostradă? Unde sunt urmele de frână?

Gilbert s-a încruntat. Se freca pe o nară cu degetul arătător.

– Nu există urme de frână.

A aruncat o privire spre Mustang-ul meu. În spatele roților erau două urme negre de frână pe care le făcusem când am venit în goană. Nu am văzut altele.

– Trebuie să fie.

– Domnișoară Delaney, sunt polițist de cincisprezece ani. Când o mașină derapează și o ia printr-un desiș și se ciocnește de niște bolovani la 60 de metri mai la vale, asta înseamnă că a avut loc un accident violent pe autostradă. Urmele de frână nu sunt șterse de pe șosea nici după o zi întreagă de ploaie torențială. Iar aici nu avem nici o urmă.

– Adică vreți să spuneți că n-a pus frână?

Gilbert părea plin de regret, de parcă urma să-mi dea o veste proastă.

– Nu. Cel puțin cât încă era pe autostradă.

– Credeți că a ieșit pur și simplu de pe șosea?

– Drumul era alunecos, viteză mare, se poate întâmpla.

– Nu e un șofer inconștient.

Mă tot uitam la șosea și mintea mea crea scenarii de coșmar ale momentului când a virat în curbă atât de rapid.

– Dar dacă a tras de volan să evite ceva? Un animal, poate altă mașină.

Lily a ridicat mâinile.

– Hai să nu exagerăm cu presupunerile.

– Dacă ar fi tras de volan, iar roțile ar fi prins marginea acostamentului și...

Gilbert a scuturat din cap.

– Un viraj brusc în curba asta, tot ar fi trebuit să găsim urme pe asfalt.

Jesse a spus:

– Dar nu știți sigur, nu?

– Așa e. Nu știm.

– Ba da, știm, am zis eu. Știm că el e undeva pe aici, iar noi trebuie să-l găsim.

Gilbert avea o înfățișare senină și ochii verzi ca iarba de munte.

– Domnișoară Delaney, în ce stare era tatăl dumneavoastră când a plecat?

– Părea nerăbdător să ajungă la San Jose. Avea o întâlnire de afaceri.

În timp ce vorbeam, mi-am auzit vocea încordată. Tata nu fusese nerăbdător. Era iritat, iar asta ar fi putut să pară suspect acum.

– Era ceva ce îl neliniștea și ar fi putut să-i distragă atenția? Îl supăra ceva?

– Nu, am zis eu.

– Sunteți sigură?

În bătaia vântului, îmi simțeam degetele amorțind și fața înfierbântată. Mi-am dat seama că Gilbert știa cine sunt. Auzise de familia mea la știri, îl știa pe tata, știa ce mi se întâmplase.

– Doamnă, nu vreau să fiu nepoliticos. Dar vorbim despre Phil Delaney, corect?

Lily l-a fulgerat scurt din ochi.

Jesse mi-a dat drumul.

– Domnule polițist, cred că sunteți pe punctul de a face o presupunere deplasată. Nu o faceți.

– Încerc să acopăr toate posibilitățile. În momentul acesta, nu putem exclude nimic, a spus Gilbert.

Am simțit cum mă chircesc în sinea mea.

– Vreți să spuneți că a ieșit intenționat de pe șosea?

– Spun doar că e vorba despre un bărbat care se afla într-o stare de încordare foarte mare.

Lily s-a schimonosit și a șoptit în barbă:

– Gilbert...

Jesse i s-a adresat cu o voce de gheață:

– Omule, vorbește la timpul prezent.

Mi se ridică tensiunea.

– Vreți să spuneți că s-a sinucis?

Am făcut un pas spre Gilbert, dar Jesse m-a apucat de braț și m-a tras. Polițistul și-a domolit tonul.

– Nu doresc să îngreunez și mai tare situația de față, dar în acest moment nu putem să excludem nimic.

Deși încerca să pară mai calm, mă măsoară din priviri ca pe un animal la un spectacol de circ.

– Altceva? am spus.

Privirea lui mă fixa.

– Dumneavoastră ați fost, așa-i? Dumneavoastră ați fost cea care a apăsat pe trăgaci.

Îi susțineam privirea.

– Da.

S-a mai uitat puțin la mine, după care și-a vârat mâinile în buzunare.

– Aveți cumva o fotografie a tatălui dumneavoastră? S-o arăt echipei de salvare.

– Da.

Am luat din portofel o fotografie. Fusese făcută la digul din Santa Barbara și i l-am arătat pe tata care își pusese brațul pe umerii mei, cu oceanul de safir în spate. Arăta bine: înnegrit de soare, cu părul ca zăpada ieșind în șuvițe de sub șapca lui de baseball cu US Navy și ochii întunecați care reflectau nevoia lui de a cuceri lumea. În afara picioarelor lungi, eu n-am moștenit mare lucru de la el, cu figura mea de băiețoi și părul de culoarea caramelului. Nu mi-a dat din înfățișarea lui, însă mi-a dat din plăcerea lui de a savura whisky-ul de Tennessee și muzica country tristă. Jesse ne făcuse poza, iar tata se uita la el cu o privire provocatoare. Eu zâmbeam, dar păream mai degrabă plictisită. M-aș fi lipsit de competiția dintre ei – glumele nesărate ale lui Jesse, nevoia tatei de a ieși veșnic învingător. Pe atunci nu știam cât de norocoasă eram. Fotografia fusese făcută înainte ca viețile noastre să fie invadate de violență,

înainte să-l împușc pe degeneratul care a încercat să mă omoare, înainte ca tata să-și sacrifice reputația căindu-se în public.

I-am întins-o lui Gilbert.

– Păstrați-o cât aveți nevoie.

Mai jos pe deal, echipa de salvare a cerut echipei de depanare să coboare cablul macaralei. Gilbert s-a scuzat.

Lily era încruntată.

– Îmi pare rău pentru mai devreme.

– Regulile jocului, am zis. Nu e vina ta.

Echipa de depanare a început să coboare cablul.

– O să aibă grijă când ridică mașina, așa-i? Adică dacă tata...

Jesse a spus:

– Nu e sub mașină.

Știam că nu era. Nu fusese aruncat și nu era prins sub mașină. Faptul că portiera șoferului se înfipsea în noroi și fusese târâtă o porțiune mare contrazicea asta. Portiera fusese deschisă cu mult înainte de impact.

Jesse și-a lăsat mâna pe spatele meu.

– Tremuri din încheieturi. Hai să nu mai stăm în bătaia vântului.

Am urcat în camioneta lui. A pornit motorul și a dat drumul radiatorului. Eu am rămas cu privirea pironită câteva momente asupra camionului de depanare.

– Tata nu s-a sinucis.

– Nu, la naiba. Să moară fără luptă? E prea dat dracului pentru așa ceva.

I-am înșfăcat mâna, știind că o spusese ca pe un compliment. Își freca mâinile de ale mele, încercând să mă încălzească, și a zărit diamantul de pe degetul meu. Trecuseră câteva luni de când îmi pusese inelul pe deget.

– Nu i-ai zis lui Gilbert despre starea tatălui tău când a plecat, a spus.

– Nu. Ar fi folosit-o împotriva mea.

Și-a aruncat ochii pe geam.

– Ce crezi că i s-a întâmplat?

Am simțit subit un nod în gât. Mi-am amintit felul ciudat în care tata își luase rămas-bun, ca un fel de avertisment.

– Nu știu.